

at tage hende ud af Skolen; hvorefter hendes Uddannelse blev tilendebragt i en Pensionsanstalt i Schweiz.

Dette Jakobs Udenlands-Ophold og Ivans samtidige Anbringelse ved et tysk Handelsakademi vakte imidlertid en Del Uvilje blandt Folk, hos hvem Nationalfølelsen i hine Aar — saa nær efter den ulykkebringende Krig — endnu var i høj Grad pirrelig. Salomons gentog derfor heller ikke Forsøget med nogen af de andre Børn.

Nu var Nanny, den næste i Rækken, ogsaa en ganske anderledes let omgængelig Natur. Allerede fra Vuggen en Øjenslyst af Sundhed og Rundhed var hun vokset op under almindelig Forgudelse, var bleven klappet og strøget som en lækker lille Kattekilling, tilsyneladende uden at have faaet anden Skade deraf end et lidt for behagelystent Væsen og noget Hang til Kælenskab. „Normalpigebarnet“ kaldte Faderen hende, fordi hun altid var i Ligevægt, aldrig havde kendt Sygdom, end ikke havde haft saa meget som ondt i en Tand. Ikke desmindre var hun netop „Uroen“ i det salomonske Hjem, bestandig paa Farten, den halve Dag i Overtøj. Hendes Stemme gjaldede gennem Stuerne og meldte ti Gange om Dagen hendes Hjemkomst. Og hørte man om Aftenen Latter og Hvin oppe fra Pigebørnenes Sovekamre og bagefter en dump Lyd henover Gulvet deroppe, saa vidste man, at det var Nanny, der havde været i Bad, og som nu i hvidt Gevandt og med udslaaet Haar dansede Tarantella for sine Søstre.

Dog, endnu eet uroligt Hoved var der i Huset eller viste sig der i hvert Fald daglig; det var Onkel Heinrich, Fru Salomons Broder. Denne lille Mand, hvis Ydre var saa paafaldende forskelligt fra Søsterens, var ogsaa i andre Henseender et Vidnesbyrd om den Uregelmæssighed, hvormed Egenskaber nedarves i jødiske Slægter. Hr. Delft var Ungkarl og kaldte sig Direktør. I sin Ungdom havde han begaaet en „Uagtsomhed“ med et ham betroet Pengebeløb, hvorefter han en lang Række Aar havde levet i Amerika og (efter sit eget Sigende) ogsaa i Indien og Kina som Agent eller Rejsende for engelske Firmaer. Han var nu vendt hjem med lidt Kapital, hvormed han nu i sin fremrykkede Alder nød Livets materielle Goder uden nogensinde at trættes af deres Ensformighed. Om sine Rejser og Oplevelser ligesom om sine Formuesforhold ytrede han sig bestandig med en Forbeholdenhed, der skulde lade ane det overordentlige. Selv overfor sine Nærmeste gav